

[Ministeren for offentlige arbejder.]

svarende til nettotilgangen af telefonabonnenter. Vi er i virkeligheden hermed i den situation, der forelå allerede i 1948, nemlig at automatiseringen af de gamle abonnenter trods ihærdige anstrengelser fra telefonselskabernes side kun er på begyndelsesstadiet.

Jeg nævnte for lidt siden at man næppe skulle regne med, at telefonen blev bedre eller billigere under statsdrift, end den er under den nuværende ordning, og det samme gælder i og for sig, hvis man etablerer enhedstelefonen ved hjælp af et enkelt koncessioneret selskab. Når jeg alligevel går stærkt ind for, at der nu må tages effektive skridt i retning af enhedstelefonen, skyldes det, at der efter min opfattelse bør skrides til en afvikling af den resterende del af den dobbeltadministration og det dobbeltarbejde, som har gjort sig gældende på telefonrådet. Selv om man er kommet langt med denne afvikling, synes de senere års erfaringer at tyde på, at der nu skal et frisk initiativ til. Jeg kan ikke love telefonabonnenterne, at de ved gennemførelsen af en enhedstelefon opnåede besparelser vil kunne give sig udslag i takstnedsættelser, men det er klart, at den opnåede rationaliseringsgevinst vil komme abonnenterne til gode i form af, at tidspunktet for de takstforhøjelser, som måske viser sig nødvendige, f. eks. i forbindelse med lønstigninger, kan udskydes noget, eller ved at eventuelle nødvendige takstforhøjelser bliver mindre, end de ville være blevet under den nuværende opdeling af administrationen.

Jeg advarede før mod at lade sig vildlede, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen åbenbart har gjort, af de særdeles lave telefontakster, som man har i statstelefonområdet i Sønderjylland, til at tro, at statsdrift af en enhedstelefon vil kunne ske billigere end koncessioneret drift. Det ærede medlem ved sikkert, at der inden for alle virksomheder — det gælder også statslige erhvervsvirksomheder som post- og telegrafvæsenet — er noget, der hedder prisdifferentiering, og at en virksomhed udmærket kan sælge én vare til en pris, der kun giver dækning for omkostningerne ved fremstillingen, når man samtidig udbyder en anden vare, hvorpå der hentes et vist overskud hjem.

Telefondriften i Sønderjylland giver ikke

overskud; den er tværtimod først for ganske nylig begyndt at hvile i sig selv. Når post- og telegrafvæsenets televirksomhed alligevel kan fremvise et betydeligt overskud på statsregnskabet, skyldes dette alene rigs-telefonindtægterne, og jeg kunne i denne forbindelse fristes til at henlede det ærede medlem hr. Aksel Larsens opmærksomhed på et interview i Jyllands-Posten for den 29. januar dette år med telefondirektør Draminsky fra Jydsk Telefon-Aktieselskab, hvori telefondirektøren oplyser, at det koster 1 kr. 5 øre at telefonere i 3 minutter de 338 km fra Skagen til Ribe, hvilket alene sker på Jydsk Telefon-Aktieselskabs telefonnet, men det koster 1 kr. 65 øre for en rigstelefon samtale i 3 minutter for den meget kortere vej fra Århus til København. Jeg skal imidlertid nok vogte mig for af dette eksempel at drage den konklusion, at statsdrift af telefonvæsen er dyrere end koncessioneret drift.

Det ærede medlem ved sikkert udmærket, at der intet kan udledes af at drage enkelte takster frem til sammenligning i kompilerede takstsystemer. Hvis det ærede medlem havde studeret de af telefontilsynet for året 1959 udarbejdede statistiske meddelelser vedrørende Danmarks telefoner nærmere, ville det ærede medlem af tabel III have kunnet få et væsentlig bedre sammenligningsgrundlag end størrelsen af enkelte telefontakster inden for de fire lokaltelefonområder. Af denne tabel fremgår det nemlig, at de samlede årlige driftsudgifter pr. abonnent i 1959 udgjorde ca. 331 kr. for post- og telegrafvæsenets lokaltelefonområde i Sønderjylland, mens de tilsvarende driftsudgifter for de tre koncessionerede områder under ét udgjorde godt 344 kr. Denne forskel på 13-14 kr. pr. abonnent årlig er så lille, at den ikke giver basis for slutninger om, hvilken telefonordning der drives billigst, statens eller telefonselskabernes, og dertil må man yderligere tage i betragtning, at der ikke i det sønderjyske regnskab indgår de for telefonselskaberne byrdefulde henlæggelser til en pensionsfond, som indeholder dækning for personalets pensionskrav.

Det kan i øvrigt bemærkes, at stats-telefonens renteudgifter kun bogføres med de sædvanlige 4,5 pct. af den bogførte anlægsværdi, mens telefonselskaberne i dag